

Jacobo
Feijóo

Martín
Rodríguez

AGÈNCIA KRONOS

TU DECIDEIXES LA HISTÒRIA

Missió
PANDÈMIA

ESPERA UN MINUT!

Aquest llibre no és normal. Al contrari que amb els altres llibres, ací hauràs de prendre decisions, i cada volta que ho faces, la teua aventura canviarà. Pensa't bé què tries, perquè podries acabar bé o... morir en l'intent.

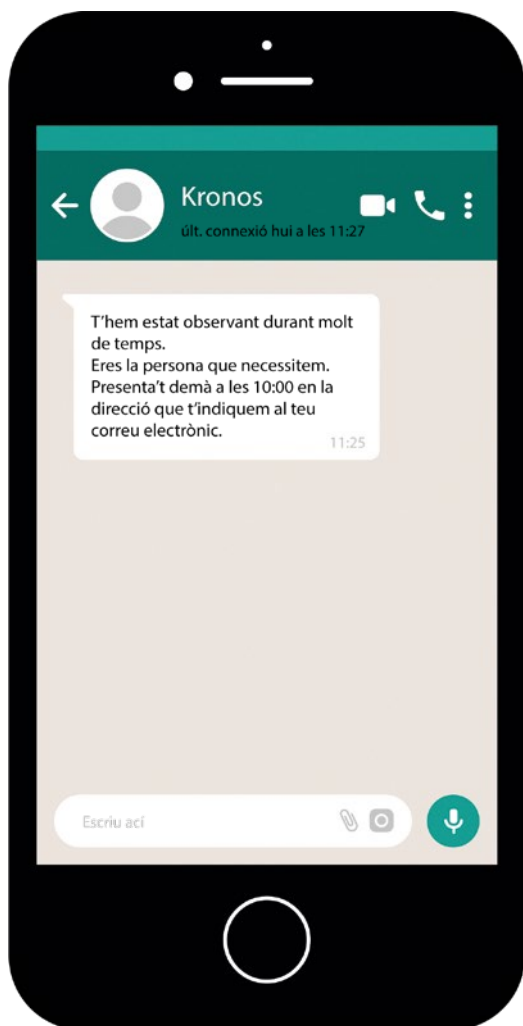
SABRÀS QUE HAS DE PRENDRE UNA DECISIÓ QUAN ENS VEGES.

 A més, recorda que, si et cal ajuda en la teua aventura, sempre pots consultar la WikiKronos en l'última pàgina del llibre.

Ah, i jo soc Kraki. I aquest moniato és Gobelet.

De veres? Açò no et pot estar passant a tu. Obris uns ulls com a plats quan mires el teu telèfon. No, no et pot estar passant. Has rebut un missatge de l'Agència Kronos! La misteriosa corporació de què parlen en algunes notícies! És una organització tan secreta que només se senten rumors sobre la seua existència. Ningú en sap res realment.

Després de consultar-ho amb els teus pares i comprovar que el missatge és cert i no una mentida d'algú perillós, apareixes l'endemà al lloc i l'hora convinguts. Ets un manoll de nervis.

Et reben amb les màximes mesures de seguretat. Has d'accedir a l'edifici fent voltes i revoltes per diferents portes i corredors. Els guàrdies que et custodien no se separen de tu i no diuen ni una paraula en tot el temps. Està clar que el secret que envolta l'Agència Kronos és absolut. Finalment, et deixen davant d'una persona.

–Per fi has arribat! –exclama exhibint un ample somriure–. Soc Maria Garcia, la directora d'aquest projecte.

–Quin projecte? –preguntes, sense saber encara ben bé què és el que ocorre.

Maria et mira preguntant-se alguna cosa a si mateixa i, després d'uns instants de dubtes, continua:

–Tens raó. Serà millor començar pel principi. Segueix-me. T'estàvem esperant.

Camines amb Maria fins a una sala. L'habitacle és agradable, i et recorda els gabinets del segle XIX. Té una llar, unes butaques i una taula baixa on reposen unes tasses de te. Davant dels teus ulls, tres persones conversen tranquil·lament. Quan encara estàs digerint tot això, Maria interromp els teus pensaments.

–Et presente el meu equip: el doctor Oriol Vila, la professora Iria Carballo i el major Iker Echevarría.

–Hola –dius amb un filet de veu.

–Vaja, vaja... Sang jove per ací –afegeix el major Echevarría amb la seua veu cavernosa mentre gira la vista cap a tu.

–Ui, quina sorpresa! –exclama la professora Iria, joiosa en veure't.

–Algú nou sempre suma a l'equip. Almenys, això diuen –sents que comenta el doctor Oriol, amb una miqueta de sorna.

La directora, Maria Garcia, et convida a seure en la butaca lliure i t'ofereix un te amb bergamota.

–El major Echevarría és el nostre home d'acció. Ningú és millor que ell per a les situacions de perill. La professora Iria ha devorat més llibres que els ratolins de biblioteca, i el doctor Oriol..., bo, no hi ha *byte* que se li resistisca. Els tres t'ensenyaran tot el que necessites saber.

–Seguisc sense entendre molt –t'atreveixes a xiuxiuejar.

–És normal, no has de preocupar-te –contesta el major Echevarría–. Oriol porta molt de temps *hackejant-te*. Vals més del que et penses. Ets una persona intel·ligent i valenta. Et necessitarem.

–Hi, hi –riu la professora Iria amb una rialla que sona a campanetes–. Kronos és una agència científica secreta. Existeix des del segle XIX, encara que no ho sàpia ningú. La va fundar la reina Isabel II d'Espanya a partir d'uns estudis

de l'escriptor Verne, que després va perfeccionar l'escriptor Wells. Hem après a viatjar en el temps... Com ho sents!

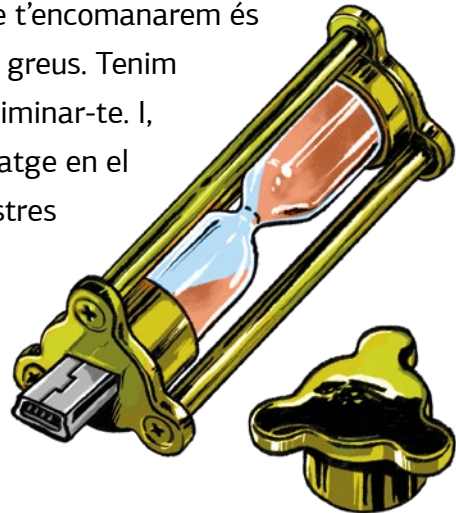
Al·lucines. Açò és millor del que hauries sospitat mai. Viatjar en el temps! Això et permetria viure com a protagonista milers d'aventures d'allò més interessants.

–Ens dediquem a desvelar interrogants de la història. A voltes són coses rares que trobem en restes arqueològiques, a voltes són misteris... I, per a saber ben bé què és el que ha passat..., doncs enviem un explorador a un altre moment històric –conclou el doctor Oriol amb una carassa simpàtica.

–No és la primera vegada que descobrim coses molt estranyes –interromp la directora Maria–. Fins i tot objectes o éssers que no creuries mai que hagueren existit. Saps que una vegada haguérem de lluitar contra un vampir a la Transsilvània del segle XIV?

Quan estàs a punt de contestar, la directora Maria t'interromp de nou.

–Però... un moment! La missió que t'encomanarem és delicada. I, a més, implica perills molt greus. Tenim enemics poderosos que tractaran d'eliminar-te. I, per desgràcia, el nostre mètode de viatge en el temps no és perfecte. Alguns dels nostres exploradors..., és a dir..., ehem..., vaja, que no han tornat mai amb nosaltres per una errada del sistema.

–No aconseguim trobar un *software* que funcione del tot bé –conclou el doctor Oriol amb el seu mig somriure cínic.

La directora Maria es posa molt seriosa.

–Estàs a temps d'anar-te'n. No podem obligar-te. Ets lliure d'abandonar si açò et fa por. Demà canviaríem d'adreça i no tornaries a trobar-nos mai més, encara que sempre podem observar-te, recorda-ho. Entre Iria i Oriol ho sabem quasi tot. I pel que fa al major Echevarría... n'hi ha prou amb dir que sap fins a setze formes diferents de matar un enemic només amb el seu bastó.

La directora Maria Garcia guarda un minut de silenci demolidor i, amb una mirada de foc, t'etziba:

–Abans d'explicar-te quina és la missió i quins són els nostres enemics, digues: t'atreveixes a continuar?

1. Buf. La veritat és que la decisió no és gens senzilla. Si et fa por ficar-te en una cosa tan térbola, ix d'ací per la **PÀGINA 76**.
2. Però, si vols viure una trepidant aventura en la història, continua en la **PÀGINA 107**.

Corres uns metres fins al pastor.

–Un moment, amic! –li crides–. M’he perdut i no vull passar la nit al ras.

El pastor sembla bona persona. Et mira de dalt a baix i, sorprés, et contesta:

–La teua roba és molt estranya. No sembles un senyor. I apostaria que estàs fugint d’algú.

–En realitat, uns soldats em dispararen amb la ballesta –li repliques–, però jo no havia fet res dolent!

Després d’uns segons de dubte, el pastor sembla creure’t. T’indica que l’acompanyes fins a la seua mallada abans que la nit no caiga totalment. Pel camí, li vas preguntant coses sobre la seua vida i també sobre l’edat mitjana.

–I què és això de la pesta negra? –li comentes, per a traure-li informació.

–No ho sé bé –et diu–. A mi no m’ha afectat. Tot i això, sí que se m’han mort algunes ovelles. He hagut de cremar-les per a evitar que contagiaren les altres. A la ciutat és terrible, allí veus coses tremendes.

–I començà fa molt? –insisteixes.

–No ho recorde... Fa temps que sembla que sempre és hivern. No notes el mateix fred mes rere mes?

No li respons. Ja saps que en l’edat mitjana hi hagué una època anomenada Petita Edat de Gel, on un canvi climàtic va convertir mig món en un hivern d’anys i anys. En el segle XXI està començant a passar justament el contrari.

–I les rates? –ho intentes per última vegada.

–Ui –et diu el pastor–. D'això no n'hi ha massa, en el camp. A tot estirar, algun ratolí.

–I, si no hi ha rates, com és que emmalaltiren les teues ovelles i tu no?

–Ves a saber –contesta ja sense ganes–.

Un dimoni, una bestiola... qualsevol cosa.

Guardes silenci. Se li nota que s'ha cansat de parlar. Saps, per la teua experiència, que els dimonis no causen malalties, almenys en el segle XXI. I les bestioles..., quines bestioles? Tens la sensació que t'acostes a la resposta, però no acabes d'endevinar la tecla. Penses. Les bestioles en qüestió, o el que siguen, habiten les ciutats i els camps. Sembla que els agrada la brutícia i a voltes conviuen amb les rates. Per tant... només poden ser...

El pastor interromp els teus pensaments.

–Ací és –et diu–. A dormir! Demà serà un altre dia.

T'arrauleixes entre la palla. Tot el ramat d'ovelles s'apinya i es posa a dormir. Això fa que la mallada estiga calenteta i no tardes a caure en el son més profund.

L'endemà et despertes en forma. La filla del pastor, Leonor, et porta formatge i mel. És la cosa més bona

que has menjat mai! Els aliments tenen molt més sabor que hui en dia, i fins i tot l'aire es respira més net! Mentre xarres amb la xiqueta, comences a pensar en el teu següent pas. Ja has perdut massa temps i la bateria del teu telèfon comença a estar molt baixa. Això és perillós per a tu.

–A mi m'agradaria ser marquesa –et conta la xiqueta, assenyalant el castell que està a poca distància–. Aquells sí que viuen bé. Encara que tinguen la pesta!

–Tots la tenen? –preguntes.

–El toneller no. Viu allà –remata la xiqueta indicant una caseta als afores de la ciutat.

Ha arribat el moment de decidir el següent pas.

1. Pots anar fins a la cort per la **PÀGINA 103**.
2. O visitar el toneller en la **PÀGINA 40**.
3. Escolta, se t'ha acudit examinar les ovelles, a veure si aporten alguna pista? Fes-ho en la **PÀGINA 80**.